

ת"פ 10337/03/15 - מדינת ישראל נגד ס ס

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 10337-03-15 מדינת ישראל נ' ס
28 פברואר 2016

בפני כב' השופט יריב נבון

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ס ס

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד תומר בן חמו מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד אברהם מנצור

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ללא הרשעה

רקע

1. בישיבה שהתקיימה בתאריך 19 בנובמבר 2015, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, בהפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. **על-פי המתואר בכתב האישום**, בתאריך 25.8.14 ניתנה החלטת בית משפט לענייני משפחה בקריות בה"ט 36086-08-14 לפיה נאסר, בין היתר, על הנאשם להטריד, לאיים או לבלוש אחרי המתלוננת - גב' ס ס, אשתו של הנאשם. באותה תקופה היו פרודים והתגוררו באותו בניין, בשתי קומות נפרדות. בתאריך 7.9.14 בשעות הערב, משהגיעו בנותיו של הנאשם לבקר את אמן, החל הנאשם לקלל ולצעוק לעבר המתלוננת כי היא רוצה לקחת ממנו הכול, וביקש ממנה את מפתחות המחסן ובתו מסרה לו את המפתחות. במעשיו האמורים, הפר הנאשם הוראה שניתנה על ידי בית המשפט.

תסקירי שירות המבחן:

עמוד 1

3. הנאשם הופנה לשירות המבחן, וזה הגיש תסקיר שנערך ביום 23.2.16.

4. מן התסקיר עולה, כי הנאשם בן 57, גרוש ואב לשלושה ילדים, מתגורר ב..... מן התסקיר עולה כי הנאשם גדל ב... זה וחונך על ערכים נורמטיביים, ניהל אורח חיים יצרני, הינו בעל תואר שני במדעי המדינה וסוציולוגיה מאוניברסיטת בר אילן, ומזה כ-30 שנים עובד כמנהל אדמיניסטרטיבי בקופת חולים, ..., ולפי המלצה שהוצגה צוין כי הוא עובד אחראי ומסור.

צוין כי אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. בהתייחסו לעבירה, קיבל אחריות חלקית באשר לחלקו בה. הוא מסר כי לפני שנים ספורות התגלעו מתחים בינו לבין אשתו, נוצר סכסוך משפחתי בו עורבו בני משפחה נוספים אשר שיאו של הסכסוך היה בשנת 2014 ובמהלכו אף פנתה המתלוננת לבית משפט בבקשה להוציא נגדו צו הגנה. הנאשם מסר כי הוחלט כי השניים יתגוררו בקומות נפרדות בביתם המשותף, אך הנאשם התקשה להשלים עם מצב זה והחליט להתגרש. לדבריו, הוא סבור כי אשתו התלוננה עליו בתיק זה כאשר ברצונה לפגוע בו על רקע רצונו להתגרש ממנה.

5. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת עצמה והיא תיארה יחס משפיל שחוותה מצד הנאשם בשנים האחרונות. היא מסרה כי היא עברה להתגורר ב... משום שלא יכלה לסבול את התנהגותו כלפיה. מאז, לטענתה, אין כל קשר ביניהם.

6. שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם שגדל במשפחה בעלת ערכים חברתיים המגלה יציבות תעסוקתית במהלך השנים. הוא מייחס חשיבות רבה לכבוד אישי ומעמד חברתי. עם זאת, נראה כי התייחסותו למצבו ומעמדו החברתי מקשים עליו להתבונן בצדדים נוספים באישיותו. נראה כי הוא מרוכז בעיקר בעצמו ולוקח אחריות חלקית בלבד על המתואר בכתב האישום המתוקן, מתקשה להביע חרטה ואינו מגלה אמפטיה כלפי המתלוננת. הנאשם עסוק מאוד במצוקתו ובהליך המשפטי המתנהל נגדו, וביטא דאגה נוכח האפשרות שהרשעה תישאר על כנה.

7. שירות המבחן לא התרשם ממאפיינים עברייניים מושרשים באישיותו, ונראה כי הליך המתנהל נגדו הינו בעל אפקט מרתיע. שירות המבחן העריך כי נוכח עברו הנקי והריחוק הפיזי בינו לבין המתלוננת, הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד הינו ברמה נמוכה. שירות המבחן התרשם כי אף הקושי הנאשם אינו בשל לטיפול בשלב זה, ועל כן אין המלצה טיפולית בעניינו. באשר לסוגיית ההרשעה, צוין שירות המבחן כי על אף שהנאשם עובד במקום ציבורי, והוא הביע חשש כי הרשעתו תימנע ממנו אפשרות קידום בעבודה, לא הוצגו בפני שירות המבחן מסמכים התומכים בדבריו. על אף כי מדובר בעבירה יחידה, ועל אף שהוא רואה בהרשעה פגיעה בתדמיתו, לנוכח התייחסותו לעבירה ובהתחשב באופייה, שירות המבחן התקשה לבוא בהמלצה בדבר ביטול הרשעה. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן להטיל עליו מאסר על תנאי ולחייבו בחתימה על התחייבות.

טענות הצדדים:

8. לטענת **"כ המאשימה"**, לנאשם אין הרשעות קודמות. באשר לשאלת ההרשעה טען כי יש לאמץ במקרה זה את הכלל לפיו נאשם יורשע בדין, אלא אם קיימות נסיבות חריגות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. לדבריו, עסקין בנאשם אשר הפר צו של בית המשפט ומאחר ועסקין בעבירה מסוג פשע

ולנוכח עמדת הפסיקה במקרים דומים, אין לבטל את ההרשעה ולגזור עליו מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות.

9. **הסנגור** טען כי מדובר בנאשם בן 57 אשר הודה בעבירה המיוחסת לו. לדבריו, מדובר באירוע של הפרת צו אשר אירע בחודש ספטמבר 2014 אשר נסיבותיו אינן מן החמורות. לדבריו, ניתן היה אף לטעון לזוטי דברים, אך הנאשם בחר להודות במיוחס לו. לדבריו, מדובר בנאשם העובד שנים רבות כמנהל אדמיניסטרטיבי בקופת חולים ולכן הרשעתו בדין עלולה להוביל לפיטוריו ולמנוע ממנו התמודדות על תפקידים אחרים. הסנגור סבור כי אין מקום לדרוש ממעסיק לחוות דעה באשר להשפעת ההרשעה שהרי לעיתים בכך רב הנזק מן התועלת. לכן, עתר הסנגור שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן אשר נמנע מהמלצה שלא להרשיע את הנאשם, אך לנוכח העובדה שלא הוצג אישור ממעסיקו בדבר הנזק הצפוי. הסנגור ביקש לבטל את ההרשעה ולהטיל על הנאשם צו מבחן.

10. **הנאשם** בדבריה הביע חרטה על מעשיו. לדבריו, הוא מתגורר בסמוך למתלוננת ואם היה מודע לכך שנאסר עליו לבקש ממנה את מפתחות המחסן שברשותו, היה נמנע מכך.

אי ההרשעה - דין

11. כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע במיוחס לו, ורק במקרים חריגים שבהם אין יחס סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין הנזק הצפוי מן ההרשעה, יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו להימנע מהרשעת הנאשם בדין. ככלל, נקבעו בפסיקה שני מבחנים מרכזיים לסיום הליך ללא הרשעה:
א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

(ראו ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337 (1997)); רע"פ 6904/09, **בלוך נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 26.11.09; ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו], מיום 23.7.09 וכן רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 2.8.10).

12. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני.

לעניין זה ראו עפ"ג (מח' מרכז- לוד) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.2.12) כב' השופט רמי אמיר:

"שיקולי השיקום הם רק אחד משיקולי הענישה, ולכן דרישת הנזק המיוחד הנובע מעצם ההרשעה נשקלת כנגד חומרת העבירה, וכנגד תכליות הענישה המבוססות על חומרת העבירה, קרי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים. שקילה משולבת זו של תכליות ושיקולי הענישה נעשית כמקבילית כוחות, כך שכלל שהעבירה פחותה בחומרתה כן ניתן משקל יתר לשיקולי השיקום, וממילא נפחית במידת החומרה והקונקרטיות שנידרוש מהנזק הנובע מההרשעה. אין זו רטוריקה משפטית שמכסה על פרקטיקה שיפוטית אחרת. מדובר בשיקול דעת שיפוטי שמושם

בנסיבות כל עניין על ידי איזון הולם של שיקולי הענישה השונים".

באותה פרשה ציין כב' השופט (כתוארו אז) מנחם פינקלשטיין כי יתכן שהפתרון לקשיים אשר ניצבים בפני בתי המשפט ביטול הלכת כתב ימצא בכך שמול האינטרס הציבורי יעמדו נסיבותיו האישיות של הנאשם כולן, בלא שהדגש העיקרי יהיה על סיכוי העסקתו בעתיד (שם, בפסקה 14).

13. העבירה בה הורשע הנאשם פוגעת בערכים מוגנים כגון שמירה על שלטון החוק, מעמדו של בית המשפט ופרטיות וחופש הפעולה של הקורבן. מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה הינו החל מאי הרשעה והטלת צו מבחן ו/או של"צ, עובר למאסר על תנאי ועד למאסר למשך מספר חודשים, כך שניתן לרצותו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים, לרבות רכיב כספי.

14. הבחירה שלא להרשיע נאשם משקפת את בחירת בית-המשפט לנקוט בעניינו אמצעי שיקום חלף הסנקציות התגמוליות. בהיעדר הרשעה גוברת יד האמצעים המתקנים - המבחן ועבודות השירות לתועלת הציבור, ובין האמצעים האלה אך טבעי הוא לכלול את החיוב בפיצוי הנפגע. במקרים מסוימים אף עשויה ההחלטה לחייבו בתשלום פיצויים לנפגע להקל על הבחירה שלא להרשיעו.

15. בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.13) קבע כב' השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי -

"הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר "חריג שבחריגים" וכן "על ביהמ"ש לבחון בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב". עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.12.12).

16. באשר לסוגיית חומרת העבירה והפגיעה בשיקולי הענישה האחרים, מסכים אני עם דברי התובע לפיהם מדובר בעבירה חמורה אשר אין להקל בה ראש. מי אשר מפר צו שיפוטי ראוי להרשיעו בדין ולגזור עליו

עונש מרתיע. עם זאת, סבורני כי במקרה דנן, מדובר בעבירה שאינה ברף חומרה גבוה ועל כן מאפשרת סיום ההליך באי הרשעה.

17. מדובר בעבירה אשר בוצעה על רקע סכסוך בין בני זוג. מעיון בפרוטוקול צווי ההגנה ההדדיים אשר הוגשו לעיוני, התרשמתי כי אף המעשים היו הדדיים. אמנם הנאשם בפנייתו למתלוננת כאמור בכתב האישום המתוקן הפר צו שיפוטי, אך יש לקחת בחשבון את נסיבות העניין. מדובר בבני זוג אשר על אף שהם נפרדו, הם התגוררו במועד הרלוונטי בדירות נפרדות באותו בית מגורים. ממילא מצב זה עלול להוביל להסלמה. במקרה זה הנאשם פנה למתלוננת וביקש מממנה את מפתחות המחסן ואף קילל אותה וצעק. מדובר אמנם בהפרה של תנאי צו ההגנה, אך לא במידה כזו אשר סיכנה את שלומה של המתלוננת ובטחונה, ולכן סבורני כי הגם שמדובר בעבירה חמורה לכשעצמה, הנסיבות במקרה זה הינן ברף החומרה הנמוך המאפשר בחינת ההצדקה בהרשעת הנאשם.

הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. אף חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה, בחודש 9/2014, והעובדה כי לא נטען כי נפתחו תיקים חדשים כנגדו, מחזקת את הרושם לפיו הימנעות מהרשעת הנאשם במקרה זה לא תפגע באינטרס הציבורי או בשיקולי ההרתעה פגיעה אשר לא ניתן להשלים עמה או להחילה. סבורני כי דווקא הרשעת הנאשם עלולה להוציאה ממעגל העבודה להופכו למובטל ולנטל על החברה ועל הקופה הציבורית, וזאת בהתחשב בגילו המתקדם, דבר אשר אינו מתיישב עם האינטרס הציבורי בנסיבותיו של תיק זה.

18. באשר לדרישה בדבר פגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם, אמנם הנאשם לא הציג מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטית במקום עבודתו הנוכחי, אולם הפגיעה הממשית בשיקומו של הנאשם איננה מתייחסת רק לפגיעה בהעסקתו אלא חולשת על כל שאר תחומי חייו ויכולתו להמשיך בחייו מבלי שהרשעה זו תעמוד לו למכשול. סבורני כי על אף שלא הוכח נזק קונקרטי חמור להמשך העסקתו של הנאשם, מאחר ונסיבות העבירה הינן ברף הנמוך, הדבר משליך על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקומו. סבורני כי ניתן להניח, אף בלא שהוצגו ראיות ממשיות לעניין זה, כי הרשעת הנאשם בדין עלולה לסכן את המשך העסקתו כמנהל אדמיניסטרטיבי במוסד כקופת חולים כללית, המספק שירות לציבור הרחב ונדרש לעמוד בסטנדרטים של מנהל תקין, על כל רבדיו.

19. הנאשם בת 57, נעדר הרשעות קודמות, וזו לו הסתבכות ראשונה עם החוק. ניתן בעניינו תסקיר שירות מבחן שהינו חיובי בעיקרו. התסקיר מתאר את הנאשם כאדם נורמטיבי לחלוטין אשר המעשה שעשה חריג ואינו מאפיין את מהלך חייו. הנאשם נטל אחריות חלקית על מעשיו, הביע בפניי חרטה והבנה לחומרת מעשיו. בהקשר זה אציין, כי על רקע המחלוקות בינו לבין המתלוננת, ייתכן ובשל כך נטל הנאשם אחריות חלקית בלבד, בכל הנוגע לחלקו בביצוע העבירה.

20. התובע הגיש לעיוני מספר פסקי דין של בית המשפט העליון לפיהם הכלל הינו הרשעה ואי הרשעה הינה החריג ואף נטען בפסקי דין אלו, כי אין לקבל טענה בדבר פגיעה פוטנציאלית לנוכח הרשעה בדין. עיון בפסקי הדין הללו מלמד כי, מלבד העובדה כי כל מקרה נבחן לפי נסיבותיו, נסיבותיהם של האירועים המתוארים באותם פסקי דין וחומרת העבירות לא הצדיקה כלל בחינת שאלת ההרשעה. כך למשל ברע"פ 7224/14 בעניינו של משה פרנסקי, הנאשם הורשע בשלושה אישומים חמורים שעניינם גניבה במספר הזדמנויות, חבלה במזיד ברכבו של שכנו וכן חבלה במזיד ברכבם של מתלוננים נוספים. ריבוי העבירות וחומרתן הצדיקו הרשעת הנאשם במקרה זה. כך גם למשל ברע"פ 1/15 בעניינו של פנחס כצמן, הורשע

המבקש בעבירת איומים כלפי בת זוג, במהלכו של אירוע זה נטל המבקש זכויות, חרף את ידיו ואמר למתלוננת שימסור למשטרה כי הוא ששרטהאותווכך היא תיכנס לבית הסוהר. לאחר שהוא נלקח למעצר, הוא כרך סביב צווארו שרוך ואיים בהתאבדות. בית המשפט קבע כי החומרה הגלומה במעשיו אינה מצדדת בהימנעות מהרשעה, וכך אף הסיכון להישנות מעשים קיצוניים מצדו של אותו מערער, כאמור בתסקיר שירות המבחן.

כמו כן ברע"פ 5860/15 בעניינה של אנה סגל נדחתה הבקשה להימנע מהרשעת המבקשת, וזאת נוכח חומרת העבירה ונסיבותיה עת המבקשת הורשעה בתקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג, במהלך אירוע זה אף גרמה לו לשריטות בחלקי גוף שונים ונסיבותיה האישיות כלל לא הצדיקו בחינת הרשעתה בדין.

21. נוכח האמור, סבורני כי ניתן בנסיבות מקרה זה, אשר על אף חומרת העבירה, נסיבותיה אינן מן החמורות, עברו של הנאשם נקי ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים אף לאחר מכן, ונוכח הסיכון הנמוך להישנות עבירות דומות, והסיכון הקיים באובדן מקור פרנסתו, אף אם לא הוצגה ראייה חד משמעית לכך, סבורני כי העמדתו של הנאשם במבחן בתקופה סבירה, ללא הרשעתו, תשיג את המטרה וניתן יהיה לחדש את עניינו במידה והנאשם לא יעמוד במבחן.

סוף דבר

22. אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:

א. **החלטתי לבטל את הרשעת הנאשם מיום 19.11.15.**

ב. **מוצא בזאת צו מבחן המעמיד את הנאשם בפיקוח שרות המבחן למשך 12 חודשים מהיום.**

הנאשם יהיה בקשר עם שרות המבחן, ויפעל על פי הוראות שיינתנו לו מפעם לפעם על ידי שרות המבחן וייתייצב לשיחות ו/או לטיפולים כפי שיקבע.

הודע לנאשם כי במידה ויפר את צו המבחן, יוחזר עניינו לבית המשפט ובית המשפט יהיה רשאי להרשיע אותו ולגזור כל עונש אשר ימצא לנכון.

הנאשם יהיה בקשר עם שרות המבחן, על פי קביעת שרות המבחן ועל פי תדירות ששרות המבחן יקבע.

שרות המבחן יודיע לבית המשפט במידה שתהיה הפרה של צו המבחן, וכן בסיום תקופת המבחן.

ג. **חתימה על התחייבות בסך של 2,000 ש"ח לפיה תמנע הנאשם במשך שנה מהיום וזאת להימנע מעבירה בה הורשע.**

המזכירות תעביר ההחלטה לשירות המבחן.

עמוד 6

זכות ערוער לבית משפט מחוזי בנצרת בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר א'
תשע"ו, 28/02/2016 במעמד
הנוכחים.
יריב נבון, שופט